RAȚA INDIANĂ ALERGĂTOARE

Atuul pentru o grădină de legume fără limacși

Editura ap!
(ACT și Politon)
Str. Înclinată, nr. 129, Sector 5, București, România, C.P. 050202.
tel: 0751.066.694, e-mail: office@actsipoliton.ro
www.actsipoliton.ro

Le Canard coureur indien
Copyright © Éditions Terran, 2024

© 2026 Editura ACT și Politon pentru prezenta ediție

Traducător: **Adriana Crăciun**
Redactor: **Iulia Bădescu**
Tehnoredactor: **Teodora Vlădescu**
Coperta: **Alexandra Ilie**
Copywriter: **Otilia Caraza**
Copyright: **Andrei Popa**
Producător: **Adrian Hoțoiu**

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
DEKARZ, DAMIEN
Rața indiană alergătoare / Damien Dekarz; trad.: Adriana Crăciun. - București: ACT și Politon, 2026
ISBN 978-630-303-459-1
I. Crăciun, Adriana (trad.)
636.5

AVERTISMENT: Distribuirea, copierea sau piratarea în orice fel a acestei cărți nu este pedepsită numai prin lege, dar contravine și tuturor normelor și principiilor etice și sănătoase pe care un astfel de titlu le promovează. Ce fel de efect va avea energia pe care vreți să o transmiteți mai departe, dacă aceasta vine prin furt, ilegalitate și lipsă de respect față de autor și față de toți cei care au contribuit la crearea acestei cărți, astfel ca ea să ajungă la dumneavoastră? Împărtășiți cu ceilalți informațiile importante, valorile și lecțiile pe care le-ați aflat din acest material, într-un mod corect și responsabil.

Damien Dekarz

RAȚA INDIANĂ ALERGĂTOARE

Atuul pentru o grădină de legume fără limacși

Traducere din limba franceză de
Adriana Crăciun

ap!
act și politon

Cuprins

Introducere 6
De ce această carte ? 6
Gestionarea rapidă și eficace a limacșilor din grădina de legume 9

Partea I : Să facem cunoștință cu rața indiană alergătoare 11
Specii și rase de păsări de curte 12
Origine 14
Descriere fizică 15
Mod de viață 16
Ouăle de rață 24

Partea a II-a : Rațe indiene alergătoare în grădină. Avantaje și dezavantaje 27
Avantaje (calități) 28
Dezavantaje (inconveniente) 31

Partea a III-a : Pregătirea terenului pentru primirea rațelor 33
Suprafața ideală 36
Cotețul-cuibar 36
Gardul 45

Partea a IV-a : Tot ce mai trebuie să știți înainte de sosirea ratelor 55
O hrană adaptată 56
Apa 58
Prădătorii 62
Animalele „nedorite” și gestionarea hranei 65
Necesitatea unei vieți în grup 67
Dimorfismul sexual 69
Rezistența la intemperii 71
Coloritul 73
Domesticirea 76
Primele zile alături de rațe 78

Partea a V-a : Grădina de legume și rațele indiene alergătoare 83
Asocierile benefice 85
Rațele și biodiversitatea în grădină 87
Riscurile pentru plante 89
O grădină mică sau mare? 91
Grădina de legume lângă țarc 92
Prezența permanentă a rațelor în grădina de legume 93

Partea a VI-a : Rațele indiene alergătoare împreună cu alte animale 101
Cu găini 103
Cu alte rațe 104
Cu gâște 105
Cu măgari sau cai 106
Cu pești 107
Cu câini 108
Cu pisici 109

Partea a VII-a : Reproducerea 111
Recombinarea genetică și consangvinitatea 112
Reproducerea artificială 113
Creșterea bobocilor 119
Reproducerea cu ajutorul unei găini 125
Reproducerea naturală 128

Partea a VIII-a : Bolile 131

Partea a IX-a : Iazurile 139
Realizarea diferitelor tipuri de iazuri 141
Iazul pentru biodiversitate 151

Partea a X-a : Limacși și melci 155
Gasteropodele terestre de-a lungul anotimpurilor 156
Limacșii și melcii fac parte din biodiversitate 157
Utilitatea gasteropodelor 158
18 sfaturi (fără rațe indiene alergătoare) pentru controlul gasteropodelor 160

Câteva cuvinte în încheiere 172
Bibliografie 173
Mulțumiri 173
De același autor 174

Introducere

De ce această carte ?

Încă din copilărie mi-au trezit interesul animalele, fie ele sălbatice sau domestice; acestea au făcut dintotdeauna parte din viața mea. Am fost responsabil de creșterea a numeroase animale, cum ar fi rațe, bineînțeles, dar și găini, porumbei, gâște, iepuri, pisici, măgari, pești, papagali și foarte multe altele. Pentru fiecare dintre animalele mele, am citit mereu cărți care tratau subiectul respectiv (nu exista internet în copilăria mea). Mi se pare esențial să deții un minimum de informații despre animalul de care îți propui să te ocupi.

De aceea, la vârsta de 12 ani, nu citeam nici benzi desenate, nici manga[1], ci preferam cărți despre acvaristică[2] sau creșterea papagalilor[3].

În prezent, văzând că rațele indiene alergătoare[4] sunt din ce în ce mai căutate de grădinari și că literatura pe acest subiect este relativ săracă, scrierea acestei cărți mi s-a părut un lucru firesc.

Pentru început, doresc să împărtășesc din experiența mea cu privire la rațele indiene alergătoare. Am crescut primele mele rațe (de diferite rase) în copilărie și păstrez o amintire vie de atunci. La acea vreme, am reușit să le înțeleg puțin comportamentul și să le observ acțiunile în grădină. Așadar, de-abia din 2018 am început să studiez cu adevărat rasa rațelor indiene alergătoare și am decis să le las să trăiască în compania

---

[1] Termen care desemnează „benzile desenate" create în Japonia, care acoperă o gamă largă de genuri și sunt destinate tuturor categoriilor de vârstă. Aceste benzi desenate se citesc de la dreapta la stânga, conform stilului tradițional japonez de scriere, majoritatea fiind desenate în alb și negru, iar chipurile reprezentate fiind exagerate, cu ochi foarte mari și capete imense, asemenea unor caricaturi. (n. red.)

[2] Ramură a acvaculturii care constă în reproducerea și creșterea în captivitate a animalelor acvatice, punând în valoare aspectul estetic al acestora și al decorului, ceea ce o diferențiază de acvacultură, al cărei scop este producția agroalimentară. Acvariul este folosit astfel ca o vitrină ornamentală asupra unei lumi diferite, devenind un punct de atracție care înlocuiește fotografiile sau tablourile. Acvaristica este și o practică naturalistă, utilizând acvariul ca instrument de observație, cercetare și educație ecologică. (n. red.)

[3] În franceză, autorul folosește termenul „psittacidés", care desemnează papagalii din familia *Psittacidae*, una dintre cele trei familii de papagali, care cuprinde 12 specii din subfamilia *Psittacinae* (papagalii afrotropicali) și 167 din subfamilia *Arinae* (papagalii neotropici), inclusiv câteva specii care au dispărut în ultimele secole. (n. red.)

[4] *Anas platyrhynchos domesticus* (denumire științifică); una dintre cele mai vechi rase de rațe, originară din sud-estul Asiei (posibil din Indonezia). Această rasă a fost importată pentru prima dată în Marea Britanie în jurul anului 1835, iar în SUA, la sfârșitul secolului al XIX-lea, devenind de atunci foarte populară și apreciată în multe țări ale lumii, în special ca rasă decorativă, crescută pentru expoziții. Una dintre caracteristicile acestei rase este modul de deplasare. Spre deosebire de alte rase de rațe, rațele indiene alergătoare nu se leagănă când se deplasează, ci dau impresia că aleargă (de aici și numele de „alergătoare"). O altă caracteristică a acestor rațe este faptul că se hrănesc cu melci și limacși și, din acest motiv, sunt folosite în fermele ecologice și podgorii pentru combaterea acestor dăunători. (n. red.)

De când am adus rațele indiene alergătoare, plimbările în grădina mea de legume sunt mai plăcute ca niciodată.

legumelor. Pentru mine, lucrul într-o grădină de legume n-a fost niciodată mai plăcut decât acum, când sunt întâmpinat de niște simpatice „mac-mac". De altfel, mi se întâmplă des să zâmbesc atunci când grădinăresc și văd rațele plimbându-se pe lângă mine, scormonind peste tot.

Această carte are și scopul de a-i ajuta pe cei care se confruntă în mod constant cu aceleași dificultăți legate de limacși și de melci în grădina de legume.

Este evident că, după ce am avut grijă să pregătim bine solul, să repicăm cu prudență plantele tinere și să le udăm cu delicatețe, este foarte dezamăgitor și enervant să constatăm că aproape toate plantele noastre au fost devorate de gasteropode. Cuprinși de furie, numeroși grădinari elaborează strategii de luptă împotriva inamicilor lipicioși. Unii se trezesc în fiecare noapte, echipați cu o lanternă frontală și o găleată, pentru a-i aduna pe devoratorii de frunze. Alții se înarmează cu o foarfecă, pentru a le tăia de vii pe „creaturile monstruoase". Mulți se orientează spre o luptă chimică, punând peste tot în grădină granule care să omoare limacșii și melcii. Nu voi enumera aici toate metodele, însă au fost dezvoltate nenumărate tehnici, mai mult sau mai puțin eficace, de limitare a pagubelor în grădină. În final, cei mai resemnați dintre grădinari decid să abandoneze total orice tentativă de a produce legume.

Personal, de când am adus rațe indiene alergătoare în grădina mea de legume, nu mă mai întreb dacă voi avea pagube cauzate de limacși sau de melci. Știu cu siguranță că nu mă vor invada, deoarece rațele au mâncat toate gasteropodele și așteaptă cu nerăbdare orice tentativă de invazie a acestora. Întrebarea pe care mi-o pun acum este: „Oare câte ouă voi aduna astăzi?". Mi se pare interesant de știut că rațele indiene alergătoare au fost selecționate pentru capacitatea femelei de a face foarte multe ouă (aproximativ 250 de ouă pe an).

Ideea de a transforma limacșii în ouă este interesantă, dar, pentru a realiza acest lucru fără surprize neplăcute, există anumite informații indispensabile care trebuie știute. Rațele nu se hrănesc doar cu limacși și nu își petrec toată ziua făcând ouă. Acestea au nevoi care trebuie luate în considerare pentru o bună coabitare. În paginile următoare veți descoperi cum să vă înțelegeți bine cu rațele și plantele din grădină – și cum pot conviețui toate în armonie.

În plus, nu doresc să încurajez creșterea „nesănătoasă", în condiții de viață deplorabile, a prietenilor mei cu picioare palmate[1]. De aceea, această lucrare se concentrează mai degrabă pe rața indiană alergătoare și pe modul său de viață decât pe grădina de legume și pe limacși. Gestionarea gasteropodelor și recolta de ouă excelente vor fi rezultatul unei creșteri adecvate și al unei bune înțelegeri a rațelor.

Acestea fiind spuse, veți găsi în această carte și numeroase alte sfaturi pentru limitarea problemelor cauzate de limacși.

În ceea ce mă privește, mi-ar plăcea ca cititorul să simtă aceeași plăcere pe care o simt eu când grădinăresc în compania unor rațe curioase și simpatice. Pentru că, de când grădinăresc alături de rațele indiene alergătoare, nu îmi mai pot imagina grădina mea de legume fără ele.

Fac plimbări în grădină cu regularitate și mi se pare că palmipedele[2] le-au cam furat legumelor lumina reflectoarelor, mai ales în fața copiilor, care se minunează foarte ușor la vederea unui cârd mic de rațe cu siluetele alungite.

De ce rațele indiene alergătoare (și nu alte rațe)?

Vom descoperi în continuare diferitele specii și rase de rațe (pag. 12). Dar înainte de asta, este important de știut că nu toate au exact aceleași abilități.

Majoritatea rațelor se pot hrăni cu gasteropode, dar adesea sunt prea mari amatoare de plante ca să fie lăsate să se plimbe liber prin grădină.

Rața indiană alergătoare, având nevoie de proteină animală, este într-o continuă căutare de limacși, melci, viermi, insecte și orice altă creatură pe care o poate prinde în cioc. Corpul ei subțire și agil îi permite să se strecoare printre plante fără să producă mari pagube. Rața indiană alergătoare va consuma și ea câteva plante, dar mult mai puține decât celelalte rațe. Așadar, rasa unei rațe are o importanță enormă în ceea ce privește comportamentul și obiceiurile alimentare.

Ca să fac o comparație cu animale mai familiare, cum ar fi câinii, nu ne putem aștepta ca un labrador, un teckel și un husky să aibă exact aceleași nevoi sau același comportament.

[1] La unele animale acvatice sau păsări înotătoare, degetele de la picioare sunt unite printr-o membrană, formând o palmură care le ajută să înoate. (n. red.)

[2] Denumire dată păsărilor înotătoare cu picioare palmate. (n. red.)

Gestionarea rapidă și eficace a limacșilor din grădina de legume

Eficacitatea rațelor în gestionarea populațiilor de limacși și de melci este impresionantă. De altfel, nu se mulțumesc să mănânce doar adulții, ci consumă și ouăle ascunse în pământ și sub mulci. Spre deosebire de alte metode de gestionare a gasteropodelor, acțiunea rațelor este foarte rapidă, extrem de eficace și trainică.

Am norocul să țin legătura cu mii de grădinari din întreaga lume francofonă și am primit numeroase mărturii care confirmă eficacitatea acestor rațe în grădină. Fie că este vorba despre limacșii uriași din zonele umede din Normandia sau despre limacșii micuți din Provence, rațele indiene alergătoare și-au dovedit eficacitatea.

Pentru a-mi proteja solul și a evita evaporarea apei din sol, acopăr cu mulci grădina de legume pe tot parcursul anului. Rațele indiene alergătoare pot să găsească limacșii cu ciocul fără să deranjeze mulciul.

Spre deosebire de rațele indiene alergătoare, găinile scurmă solul cu ghearele și consumă prea multe plante pentru a fi lăsate permanent în grădina de legume. Totuși, ele pot fi aduse iarna în grădină, dacă aceasta nu este cultivată, pentru a căuta ouăle de limacși. Primăvara vor fi duse înapoi la locul lor obișnuit.

Atenție, departe de mine ideea de a eradica gasteropodele. Aceste animale au și ele dreptul de a exista și de a se reproduce. Limacșii, la fel ca melcii, îndeplinesc numeroase funcții indispensabile (vedeți pag. 158).

La mine, limacșii se plimbă liber și în număr mare în cea mai mare parte a grădinii, cu excepția grădinii de legume, unde le este interzis accesul. De altfel, oricât de surprinzător ar putea părea, sunt foarte mulțumit atunci când văd limacșii că intră în grădina de legume, pentru că știu că vor contribui la hrănirea rațelor mele.

Țin să precizez aici că nu există o rețetă magică, iar creșterea rațelor nu prezintă numai avantaje (vedeți pag. 31). În plus, cred că, în anumite contexte, este de preferat să nu ne lansăm în această aventură. Sper că lectura acestei cărți va permite unui număr cât mai mare de cititori să își formeze o imagine cât mai clară cu privire la acest subiect.

Partea I

Să facem cunoștință cu rața indiană alergătoare

Specii și rase de păsări de curte

În cazul rațelor de curte, distingem două specii: rața lețească[1], provenită din rața moscată[2], și rațele provenite din rața mare.

Rața lețească provenită din rața moscată (*Cairina moschata*)

Importată în Europa în jurul secolului al XVI-lea, această rață era deja domesticită în America de Sud. Este foarte frecvent întâlnită în ferme și este crescută mai ales pentru carne.

Rața lețească se recunoaște ușor după pielea roșie (carunculă[3]) care vine în prelungirea ciocului și care îi înconjoară ochii. Aici avem o pereche de rațe lețești (în prim-plan este masculul).

Rațele provenite din rața mare[4] (*Anas platyrhynchos*)

Rața mare este foarte răspândită și trăiește în zonele temperate sau subtropicale din Europa, America de Nord, Asia, Noua Zeelandă și Australia.

---

[1] *Cairina moschata* (denumire științifică); specie de rață domestică originară din Mexic, cunoscută și sub denumirea populară de „rață mută" pentru că nu măcăne ca celelalte rațe, ci emite doar niște sunete asemănătoare sâsâitului. Rațele din această rasă sunt crescute, în general pentru carne și pot fi recunoscute după nodulii de culoare roșie din jurul ochilor, în special la masculi. (n. red.)

[2] Specie de rață sălbatică, originară din America de Sud și America Centrală, unde trăiește încă în sălbăticie. Este singura specie de rață din genul *Cairina* și din care provine rața lețească. Se hrănește cu insecte și melci și, din acest motiv este crescută și folosită de grădinari pentru controlul dăunătorilor. (n. red.)

[3] Nodul sau mică formație anatomică, proeminentă, colorată de obicei în roșu. (n. red.)

[4] *Anas platyrhynchos* (denumire științifică) sau „rață sălbatică"; specie de rață de talie mare din familia *Anatidae*, răspândită pe o arie foarte largă în emisfera nordică. Prezintă un dimorfism sexual accentuat, femela având un colorit în general maroniu, perfect pentru camuflaj în timpul clocirii ouălor, iar masculul este viu colorat: capul și gâtul sunt de culoare verde metalic, cu un guler subțire la baza gâtului de culoare albă, pieptul este castaniu, iar penele din jurul cozii sunt de culoare neagră. (n. red.)

Ca majoritatea raselor de curte, rasa „indiană alergătoare” provine din rața mare (*Anas platyrhynchos*). După numeroase selecții și numeroase încrucișări, oamenii au creat diferite rase de rațe. Unele au fost selectate pentru carne (de exemplu, rața de Rouen[1], care este o rață de talie mare), altele pentru a servi drept momeală la vânătoare (de exemplu, rața pitică[2], care este o rață de talie mică și foarte guralivă), altele au fost selectate pentru originalitatea lor estetică (de exemplu, rața moțată, cu smocul ei de pene) și, în final, rața noastră indiană alergătoare, pentru producția de ouă.

Evident, toate rasele pot face ouă, la fel cum toate sunt comestibile și au proprietăți estetice, dar în proporții foarte diferite.

Rața mare este cea mai răspândită specie de rață sălbatică și este cea mai numeroasă ca populație. În Franța, o întâlnim foarte des pe lacuri.

Rața Campbell[3] este un hibrid între rața de Rouen, rața mare și rața indiană alergătoare. Rațele din această rasă sunt apreciate atât pentru carnea lor, cât și pentru că sunt niște ouătoare excelente. Rața Campbell are același regim alimentar ca rața indiană alergătoare și poate fi folosită în grădina de legume. Totuși, din cauza corpului său mare, nu reușește să se strecoare cu ușurință printre legume fără să le deterioreze.

[1] Rasă de rață domestică, originară din orașul cu același nume din Franța, obținută prin încrucișarea rațelor sălbatice cu rase domestice locale, la sfârșitul secolului al XIX-lea, având un penaj similar cu cel al rațelor sălbatice. Rațele de Rouen sunt crescute în special pentru carnea lor deosebit de fragedă. (n. red.)

[2] Rasă foarte veche de rațe domestice de talie mică. Se pare că a fost importată din Asia în Europa, mai exact în Țările de Jos, unde primele descrieri ale acestei rase datează din secolul al XVII-lea. Femelele sunt foarte gălăgioase, scoțând niște sunete foarte ascuțite, perceptibile de la distanțe foarte mari. Este o rasă folosită odinioară și ca momeală la vânătoare pentru a atrage rațele sălbatice. (n. red.)

[3] Rasă de rață domestică, creată în 1887 de o femeie fermier din Marea Britanie, Adele Campbell (de unde și numele rasei), prin încrucișarea rațelor de Rouen (rațe de carne), cu rațele indiene alergătoare (renumite pentru producția mare de ouă) și rațele sălbatice (care sunt rațe de talie mare). Scopul acestor încrucișări a fost obținerea unei rase mai productive atât în ceea ce privește producția de carne, cât și cea de ouă. (n. red.)

Origine

Originea exactă a raței indiene alergătoare este neclară și controversată. Pentru unii, aceasta este de origine asiatică și a fost importată de englezi în secolul al XIX-lea. Se presupune că rasa este foarte veche, conform unor gravuri care sugerează că exista deja în urmă cu 2.000 de ani în Asia. Dar această origine rămâne incertă. De altfel, primii propagatori ai rasei ar fi recunoscut că i-au dat numele fără să țină cont de origine. Pentru alții, rasa este originară din Europa, deoarece naturalistul francez Georges-Louis Leclerc de Buffon[1] ar fi descris, în secolul al XVIII-lea, niște rațe foarte asemănătoare cu rața indiană alergătoare.

Indiferent de originea sa inițială, această rață (*Indian runner duck*) a fost selecționată în secolul al XIX-lea în Anglia pentru producția de ouă. Mai târziu, ea se va răspândi în lume datorită esteticii sale remarcabile. În zilele noastre, la faima sa contribuie și abilitatea pe care o are de a vâna limacși.

Pare uneori că aceste rațe aleargă și, de multe ori, în șir indian.

[1] Naturalist, matematician, biolog, astronom, filozof și scriitor francez cu preocupări în domenii multiple. Este cunoscut mai ales pentru lucrarea sa „Istoria naturală", care a reprezentat una dintre cele mai importante contribuții la studiul științelor naturale din secolul al XVIII-lea. (n. red.)

Descriere fizică

Rața indiană alergătoare poate fi recunoscută prin postura sa verticală, corpul subțire și gâtul lung.

Spatele formează o linie dreaptă între cap și coadă, cu o ușoară adâncitură la nivelul umerilor. **Pieptul**, ușor rotunjit, este ridicat. **Labele**, plasate mult în spate, îi conferă postura verticală. **Aripile**, plasate sus, sunt relativ mici, ceea ce o împiedică să zboare corect. Există mai multe **culori**: negru, alb, cu gâtul verde, pestriță etc.

Atenție, există numeroase încrucișări între rațele indiene alergătoare și alte rase de rațe. Din împerecherea acestora pot ieși rațe care seamănă cu rațele indiene alergătoare, dar care nu întrunesc exact toate caracteristicile acestora. Dacă ne îndepărtăm prea mult de „rasa pură", putem ajunge la rațe cu abilități și comportamente diferite.

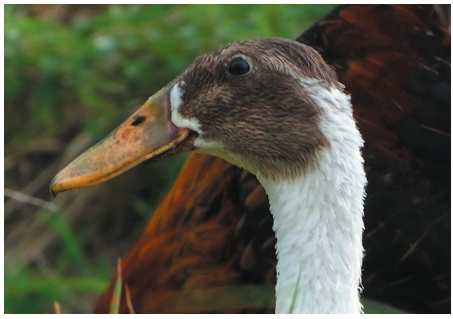

În stânga: rațele indiene alergătoare cântăresc între 1,5 și 2 kg. **În dreapta sus:** la rața indiană alergătoare, spatele formează aproape o linie dreaptă între cap și coadă. **În dreapta jos:** ciocul și fruntea urmează, de asemenea, această linie.

Mod de viață

Modul de viață al rațelor sălbatice

Așa cum am văzut, rața indiană alergătoare nu există în stare sălbatică, dar, pentru a înțelege mai bine această vietate, mi se pare util să ne concentrăm asupra originilor sale. Rața mare este, în același timp, strămoșul și singurul reprezentant al speciei care trăiește în sălbăticie. Prin urmare, vom face o analiză a comportamentului său pentru a înțelege mai bine rațele indiene alergătoare. De altfel, în această carte voi face frecvent trimiteri la modul de viață al rățoi mari.

Denumirea în limba franceză a rățoi mari provine de la culoarea verde a gâtului masculului[1]. Într-adevăr, în general, masculul adult este ușor de recunoscut după penajul verde închis și strălucitor care îi acoperă gâtul și capul. Un guler alb separă această parte de restul corpului. Poate fi identificat și după frumoasa culoare galbenă a ciocului său. Femelele și puii au un penaj mai discret, care le permite să se camufleze mai ușor.

Rața de suprafață

Datorită morfologiei lor, rațele mari nu au capacitatea de a plonja în adâncul apei și își petrec majoritatea timpului bălăcindu-se la suprafață. Din acest motiv, sunt încadrate în categoria „rațelor de suprafață". Hrana și-o găsesc pe malurile râurilor și în ape de mică adâncime, aceasta constând în principal din plante, semințe, larve, gasteropode și diverse insecte.

[1] În limba franceză, termenul care desemnează rața mare este „colvert", cuvânt compus din col care înseamnă „gât" și vert care înseamnă „verde". (n. red.)

Rațele de suprafață își petrec o mare parte din timp cu capul sub apă în căutarea hranei în ape de mică adâncime.

Noaptea ies din apă pentru a se hrăni pe uscat. Primăvara, în perioadele de reproducere (anterior și în timpul pontei[1]), rațele mari își sporesc semnificativ proporția de hrană de origine animală din alimentație.

Zborul

Ele își pot lua zborul rapid, fără a avea nevoie să-și ia avânt înainte. Ating o viteză de până la 80 km/h. La cea mai mică amenințare, tot cârdul își ia zborul pentru a se îndepărta de pericol. Rațele mari folosesc acest mijloc de locomoție pentru toate deplasările pe distanțe mari, când vor să schimbe lacul, iazul sau râul. În schimb, rațele mari nu se pot folosi de curenții de aer cald pentru a plana și pentru a se odihni în zbor. Trebuie să dea aproape în permanență din aripi pentru a se menține în aer. Zborul rațelor este, de altfel, recognoscibil prin acel sunet „clap, clap, clap...” unic, însoțit adesea, la decolare, de țipătul femelelor: „mac, mac, mac...”.

Migrația parțială

Rața mare este o pasăre „parțial migratoare”, ceea ce înseamnă că o mare parte dintre indivizi nu migrează. Dacă hrana este suficientă și climatul favorabil, rămâne în aceeași regiune pe tot parcursul anului. În Europa de Sud și de Vest, este în cea mai mare parte sedentară.

[1] Procesul de depunere a ouălor de către păsări, insecte și reptile și, în cazul peștilor, procesul de depunere a icrelor. Poate desemna și totalitatea ouălor depuse în urma acestui proces. (n. red.)